

man endnu famler med Hensyn til de første Principer, som skulle gjøres gjældende for en Indkomstskat. I det Lovforslag, der er forelagt af Regjeringen, i det Lovforslag, der er sendt til os fra Landstinget, og i det Lovforslag, der er anbefalet af Udvalgets Fleertal, findes den samme Bestemmelse, som gaaer ud paa, at Indtægtskatten skal svares af alle Indtægter, af hvad Navn nævnes kan, og her til spies da en yderligere Regel, bygget paa, hvad denne Indtægt anvendes til. Denne Bestemmelse findes i det fra Landstinget oversendte Lovforslags § 6; og det hedder der: „Indkomstskatten svares af al i Løbet af det forudgaaende Kalenderaar falden Indtægt, bestaaende i Penge eller Gjenstande af Pengeværdi, som anvendes enten til egen eller Families Underhold, Nytte eller Behagelighed, eller til Udvidelse af Næring eller Drift, eller til Formuens Forøgelse, herunder indbefattet Livrente, Overlevelsesrente eller dsl., saa og til Gaver.“ Denne Bestemmelse skriver sig allerede fra Kjøbenhavns Indkomstskat, den staaer i Loven af 19de Februar 1861; og dog er det en Bestemmelse, hvis Tankegang staaer i uenssynlig Modstrid med det, hvorpaa en Indtægtsstat skal gaae ud. Hvad en Mand anvender sine Penge til, maa jo i dette Tilfælde være en fuldstændig ligegyldig Sag, og det er end ikke nogen udtømmende Skildring, som i denne Paragraph er givet af Anvendelsen af Indtægter; der findes forskellige Anvendelser, som ikke ere opregnede i Loven, uagtet de Anvendelser som ikke nævnes der, i ligesaa fuldt Maal vilde komme ind under Beskatningen som enhver anden; en Mand kan kaste sine Penge i Rentestienen, uden at dette ophæver hans Forpligtelse til at svare Afgift af sin Indtægt. Og omvendt kan man anvende mange Penge uden at skulle give Afgift deraf, nemlig naar man ikke har haft nogen Indtægt, men levet af Laan. Denne nedarvede Bestemmelse sammenblander Begreberne af en Indtægtsstat og en Forbrugsstat, skjøndt de synes at maatte holdes udenfor hin-

anden. Det er selvfølgelig ikke af nogen stor praktisk Betydning, om denne Bestemmelse findes i en Lov eller ikke, men at den findes der, vidner om den herskende Uklarhed med Hensyn til de Principer, man skal lægge til Grund. Det forekommer mig ogsaa, at de Anførslser, der nys bleve gjorte gjældende af det ærede Medlem fra Grø (Steenstrup), vidne om, at man endnu befinder sig i den første Barndom med Hensyn til disse store Spørgsmaal. Det ærede Medlem fandt, at det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Mariager (Jacob Jensen), ikke havde fortjent saaledes at blive „tiet tilbøde“, som det er blevet. Hvad dette nu angaaer, forekommer det mig dog, at der er blevet sagt Udskilligt imod dette Forslag, saa man kan ikke sige, at det er blevet forbigaaet med Tausked, men i alt Fald troer jeg neppe, at nogen Dom har været saa tilintetgjørende for det som den, der blev udtalt af det ærede Medlem fra Grø selv, idet han erkjendte, at Forslaget i og for sig var ganske uskiftet til at anvendes, at det trængte til store Rettelser, og at man kun skulde stemme derfor for i Loven at indsætte et Princip, som senere kunde faae Betydning. Det forekommer mig ikke at være rigtigt, saa nær for Slutningen af en Session, i et Lovforslag, der er gaaet igjennem den ene af Rigsdagens Afdelinger og befinder sig paa det 2det Trin i vort eget Kammer, at indsætte et Princip, om hvis praktiske Anvendelighed der ikke kan være Tale. Dertil kommer, at det ærede Medlem erkjendte, at Mindretallets Forslag, der udgiver sig for at holde paa det rigtigste, det fornuftigste og det eneste sande Princip, pludselig standser paa et Punkt, hvor der dog aabner sig en stor og vid Mark for dette Punkts Anvendelse. Dette Mindretalsforslag fastsætter, at der skal være en Indtægtsafgift af 2 pCt. for en Indtægt af 1,200 Rd. Disse 1,200 Rd. spille jo som bekendt i vort hele offentlige Liv en vis Rolle, idet de officielt ere blevne staaede fast som den egentlige Grændse imellem Formuenhed og Uformuen-